

Penge indløste af Statskassen. Efter min Opfattelse vil det være tilstrækkeligt for Forslagsstillerne, naar de faae dette Forslag vedtaget, og det er hovedsagelig dette Forslag, der er det vigtigste for mig; men jeg er ikke berettiget til at sige det Samme for mine Medforslagsstilleres Vedkommende. Naar det ærede Medlem, som talte sidst, mente, at der i det Stykke, som blev føiet til ved anden Behandling laa en Hindring for at vedtage Forslaget under Nr. 2, tror jeg ikke, at hans Stærpsindighed har slaet til; thi vel ophører efter Forslaget under Nr. 2 danske Mynter ikke paa Grund af Bægttab at være lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen, det er rigtigt, men der bliver svenske og norske Guldmynter tilbage, som paa Grund af Bægten ophøre at være lovligt Betalingsmiddel for Statskassen, og saa kunne Ordene meget godt staa. Men siger man saa: Ja, men den danske Finantsminister skal ikke indløse svenske og norske Guldmynter. Hvorfor ikke? Naar der træffes en Overenskomst mellem vedkommende Regjeringer, at Saabant skulde ske, er det ikke heldigt at bruge et saadant Udtryk i Loven, for at vi ikke skulle have en ny Lov for det Tilfælde, at de tre Regjeringer finde det rigtigt at vedtage en Tillegskonvention, saa det ærede Medlem har Intet at frygte ved Redaktionen, og jeg nærer det Haab, at de ærede Medlemmer ville træde tilbage til Forslaget under Nr. 2, hvis de Herrer ville have Mere end et dødt Forslag for Danmarks Vedkommende. Jeg vil indrømme, at det nye System kan have sin Fortjeneste for de Egne, som ligge i dagligt Samkvem med Egne af det øvrige Scandinavien; men for fjernere Egne, som nærmest ligge i Samkvem med Folk med et ganske andet Myntsystem, tør jeg sige, at de f. Ex. Sydpaa paa ingen Maade ville faae nogen Fordel ved dette Lovforslag. Lvertimod ville de komme til at stille sig mere og mere fra dem i Mynt, og det er den væsentlige Uanskelighed, som her paatales, at de ikke faae en Mynt, som er saa let omgængelig og velfet mellem Mand og Mand uden Kritik som den, de nu have. For en stor Del af Landet vil det nye System altsaa være meget uheldigt, ikkøndt jeg vil indrømme, at det maasse kan have sin Fordel for de enkelte Egne, som ligge i nært dagligt Samkvem med Scandinavien. Forslaget under Nr. 3 har jeg troet affattet saaledes, nærmest af Henfølgtsmæssighedshensyn. Sæt, at man ved Myntloven i Sverig og Norge kommer til det Resultat, at man ikke vel tør staa paa, at deres Mynter absolut skulle indbetales i Statskassen, naar de have tabt 2 pCt. i Værdi, men at det var fordelagtigere for hele Myntsystemet, hvis de maatte gaa noget længere i Danmark, idet man bemyndigede den danske Regjering til at modtage dem og lade dem indløse til den fulde Værdi, vilde en saadan Bestemmelse i disse tre Myntlove kunne nødvendiggjøre en forandret Bestemmelse i alt Fald i den vedkommende Konventionsartikel

det og det Punkt, men ikke en tilsvarende nødvendig Bestemmelse i alle tre Myntlove. Det kunde altsaa blive bestemt, efter som Erfaringen lærte, at det var det Heldigste. Nu vil jeg ikke anse det for usandsynligt, at ligesom vi i det af den ærede Minister forelagte Lovforslag kunde erkende, at det var fordelagtigt, om vi udvidede denne Indløsningspligt, saaledes kunde de andre Regjeringer ogsaa komme til det, og det vilde da kunne ske ved Hjælp af denne Bestemmelse uden fornyet Lovforandring, Sætte vi derimod ubetinget 2 pCt., saa komme vi til paa begge Punkter at forandre Loven baade her og der. Jeg har saaledes fra mit Standpunkt hævdet Rigtigheden og Betydningen af de Endringsforslag, jeg har været med til at stille. Det væsentligste Forslag, med hvis Vedtagelse jeg vil være tilfreds, er det, som blev andebefalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad) i den første Halvdel af hans Foredrag, nemlig Forslaget under Nr. 2; men til samme Tid maa jeg fremdeles hævde, at Forslaget under Nr. 1 vilde være nok saa hensigtsmæssigt for Omfattningen mellem Mand og Mand, men at det kan gaa an, naar Folk veed, at selv om deres Mynter faae lidt lavere Bægt, have de dog deres Regres til Statskassen uindskrænket, hvilket altsaa forsaavidt vil være i Overensstemmelse med, hvad der nu finder Sted for Sølvmynternes Vedkommende, og som man saaledes er indlevet i; men man faar ikke saa let det nye System i Hovedet, naar man skal ind paa nye Uanskeligheder.

Finantsministeren: Ja, i Overensstemmelse med hvad jeg tidligere har udtalt, og hvad der ligger i min Stilling til Lovforslaget, saaledes som det er indbragt, er det en Selvfølge, at jeg maa overlade det Spørgsmaal, som det ærede Medlem lagde Bægt paa, nemlig Forslaget under Nr. 2, til Forhandling mellem Thingets ærede Medlemmer. Jeg har sagt, at jeg paa dette Punkt kunde rette mig efter, hvad Rigsdagen blev enig om. Det er altsaa en Selvfølge, at der heller ikke vil være nogen Indvending fra min Side at gjøre imod, om man vender tilbage til Forslaget, som det er forelagt. Det er, som sagt, et Punkt, de ærede Medlemmer maa afgjøre mellem sig selv indbyrdes. Det er mig forsaavidt kjært, at det ærede Medlem fortrinsvis lagde Bægt paa dette Spørgsmaal og derimod lod — saaledes forstod jeg ham i det Mindste — Forslaget under Nr. 1 træde mere tilbage, men da han dog ikke vilde erkende, at Forslaget, som det foreligger, er stridende imod Konventionen, er jeg nødsaget til paany at fastholde dette. Jeg har jo dog en naturlig Forpligtelse til paa dette Omraade efter Evne at lægge Thinget paa Sinde, at man ikke gjennem en Afstemning den ene Dag kan bryde det Grundlag, man har godkjendt den foregaaende Dag. Det ærede Medlem vilde gjøre